

Bryssel den 25.5.2016
COM(2016) 287 final

2016/0151 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2010/13/EU om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster, mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2016) 168 final}

{SWD(2016) 169 final}

{SWD(2016) 170 final}

{SWD(2016) 171 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Det audiovisuella medielandskapet håller snabbt på att förändras till följd av den fortsatta konvergeringen mellan television och tjänster som distribueras via internet. Konsumenterna använder allt oftare smarta/uppkopplade tv-apparater och bärbar utrustning för att komma åt innehåll via tjänster på begäran. I synnerhet unga konsumenter tittar på videor, även användarproducerat innehåll, på internet. Traditionella sändningstjänster i tv är fortfarande starka vad gäller antal tittare, reklamintäkter och investeringar i innehåll (omkring 30 % av intäkterna). Nya affärsmodeller börjar dock framträda. Programföretagen utvidgar sin onlineverksamhet och nya aktörer som erbjuder audiovisuellt innehåll via internet (t.ex. leverantörer av video på begäran och videodelningsplattformar) börjar bli allt starkare och konkurrerar om samma publik. Tv-sändningar, video på begäran och användarproducerat innehåll omfattas dock av olika bestämmelser och olika grader av konsumentskydd.

I *En strategi för en inre digital marknad i Europa*¹ konstateras att direktivet om audiovisuella medietjänster² behöver moderniseras för att ta hänsyn till de ändrade konsumtionsmönstren och den tekniska utvecklingen. Där sägs att kommissionen ska lägga fokus på direktivets tillämpningsområde och utformningen av bestämmelser som gäller alla marknadsaktörer³, särskilt åtgärder för främjande av europeiska verk⁴ och skydd av minderåriga samt reklambestämmelser.

I enlighet med detta åtagande och i linje med kraven på bättre lagstiftning⁵ gjorde kommissionen en efterhandsutvärdering (en s.k. Refit-utvärdering). Kommissionen analyserade då direktivet om audiovisuella medietjänster utifrån effektiviteten, ändamålsenligheten, relevansen, samstämmigheten och EU-mervärdet. Den pekade också på områden som kunde förenklas utan att äventyra direktivets mål.

• Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området

Rådets direktiv 89/552/EEG, ändrat genom direktiv 97/36/EG och 2007/65/EG och kodifierat i direktiv 2010/13/EU (direktiv om audiovisuella medietjänster), omfattar både bestämmelser för tv-sändningar och för audiovisuella medietjänster på begäran. Förslaget tar hänsyn till de ändringar av det audiovisuella landskapet som skett sedan den senaste översynen, så att det säkerställs att direktivet ger en moderniserad, flexibel och framtidsinriktad rättslig ram.

¹ Meddelande från kommissionen *En strategi för en inre digital marknad i Europa*, 6 maj 2015, COM(2015) 192 final, http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/docs/dsm-communication_en.pdf.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU av den 10 mars 2010 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster (direktiv om audiovisuella medietjänster).

³ Mer specifikt anges i strategin att ”Kommissionen kommer att undersöka om det nuvarande regelverket för tv-sändningar och beställtjänster bör anpassas. Den kommer även att överväga om nuvarande tillämpningsområde eller bestämmelser bör breddas för att även inbegripa nya tjänster och aktörer, som för närvarande inte anses vara audiovisuella medietjänster enligt direktivet, och leverantörer utanför den nuvarande geografiska räckvidden.”

⁴ Det sägs också att ”Kommissionen kommer också att arbeta med åtgärder för att främja kataloger över europeiska verk på plattformar för video på begäran”.

⁵ Refit-utvärderingen av direktivet om audiovisuella medietjänster aviseras i kommissionens arbetsdokument *REFIT: Initial results of the mapping of the acquis* (SWD(2013) 401 final) och ingår i kommissionens arbetsprogram för 2015 (bilaga 3 (COM2014) 910 final, 16.12.2014).

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Detta förslag kompletterar befintlig EU-lagstiftning, i synnerhet direktiv 2000/31/EG om e-handel, direktiv 2003/33/EG om reklam för och sponsring till förmån för tobaksvaror, direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder och direktiv 2011/93/EU om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi.

I december 2015 antog kommissionen ett förslag till europeisk rättsakt om tillgänglighet⁶, där tillgänglighetskrav fastställs för ett stort antal produkter och tjänster, inklusive audiovisuella medietjänster. Därför behandlas inte tillgänglighetsaspekter i översynen av direktivet om audiovisuella medietjänster.

Direktivet 2000/31/EG om e-handel

Det nuvarande direktivet om audiovisuella medietjänster är inte tillämpligt på användarproducerat innehåll som erbjuds på videodelningsplattformar, eftersom leverantörerna av dessa plattformstjänster ofta inte har något redaktionellt ansvar för det innehåll som lagras på plattformarna, I många fall omfattas dessa tjänster av direktivet om e-handel, eftersom de utgör informationssamhällestjänster,

Direktivet om e-handel ålägger inte förmedlare att övervaka innehåll som de är värdtjänst för. Det förbjuder tvärtom medlemsstaterna att ålägga tjänsteleverantörerna en allmän skyldighet att övervaka eller att aktivt efterforska fakta eller omständigheter som kan tyda på olaglig verksamhet (artikel 15). Enligt direktivet ska förmedlare – närmare bestämt leverantörer av s.k. värdtjänster – undantas från ansvar för eventuellt olagligt innehåll som de är värdtjänst för (artikel 14). Leverantörer kan endast anses som leverantörer av värdtjänster i direktivets mening om de varken har kännedom om eller kontroll över den berörda informationen. Detta undantag från ansvar gäller endast om leverantörerna säkerställer att de så snart olagligt innehåll identifieras omedelbart avlägsnar informationen eller gör den oåtkomlig.

Detta förslag skulle komplettera direktivet om e-handel på några punkter, såsom förklaras i avsnitt 5, utan att påverka ovannämnda bestämmelser i det direktivet eller bestämmelserna avseende den inre marknaden i artikel 3 i samma direktiv.

Direktiv 2003/33/EG om reklam för och sponsring till förmån för tobaksvaror

Direktiv 2003/33/EG förbjuder reklam för cigaretter och andra tobaksvaror i press och andra tryckta skrifter samt i radio och informationssamhällets tjänster. Det förbjuder också tobaksföretags sponsring av radioprogram och gränsöverskridande evenemang. Skäl 14 i direktiv 2003/33/EG klargör också att alla former av tv-reklam för cigaretter och andra tobaksvaror är förbjudna enligt direktivet om audiovisuella medietjänster. Sådana begränsningar har genom senare ändringar utvidgats till att omfatta alla audiovisuella kommersiella meddelanden, även sponsring och produktplacering inom audiovisuella medietjänster (artiklarna 9.1 d, 10.2 och 11.4 a i direktivet om audiovisuella medietjänster). Enligt artikel 20.5 e i direktiv 2014/40/EU om tillverkning, presentation och försäljning av tobaksvaror och relaterade produkter⁷ ska de förbud mot meddelanden avseende tobaksvaror som fastställs i direktivet om audiovisuella medietjänster även tillämpas på elektroniska cigaretter och påfyllningsbehållare. I ett av skälen till det nu föreslagna direktivet erinras om förbudet mot kommersiella meddelanden avseende tobaksvaror och relaterade produkter.

⁶ COM(2015) 615 (<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=COM%3A2015%3A615%3AFIN>).

⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/40/EU av den 3 april 2014 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillverkning, presentation och försäljning av tobaksvaror och relaterade produkter och om upphävande av direktiv 2001/37/EG (EUT L 127, 29.4.2014, s. 1).

Direktiv 2005/29/EG om otillbörliga affärsmetoder

Direktivet om otillbörliga affärsmetoder är den viktigaste rättsakten om affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenterna i EU, såsom vilseledande reklam. Det omfattar alla affärsmetoder som näringsidkare tillämpar gentemot konsumenterna före, under och efter att en transaktion ägt rum, både online och offline.

Direktivet omfattar konsumentskydd på tre nivåer.

- (1) Svarta listan med 31 specifika affärsmetoder – som är förbjudna under alla omständigheter.
- (2) Vilseledande och aggressiva affärsmetoder – som ska bedömas från fall till fall.
- (3) Ett allmänt förbud mot affärsmetoder som strider mot god yrkessed – som ska bedömas från fall till fall.

Direktiv 2011/93/EU om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi

Direktivet om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi innebär att bestämmelserna om straffbara gärningar avseende sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi harmoniseras inom unionen. Direktivet omfattar också minimipåföljder.

• Förenlighet med skyldigheter enligt internationell rätt

21 EU-medlemsstater är avtalsparter i den europeiska konventionen om gränsöverskridande television från 1989 (Cets nr 132), ändrad genom ett protokoll från 1998. Unionen är inte part i konventionen.

Konventionen tillåter att avtalsparter tillämpar striktare och mer detaljerade bestämmelser på programtjänster som sänds av programföretag under deras jurisdiktion.

I den mån som några av de nuvarande bestämmelserna enligt direktivet om audiovisuella tjänster är mindre strikta än konventionens bestämmelser skulle redan detta direktivs genomförande av EU-medlemsstater som är avtalsparter i konventionen kunna medföra vissa skillnader mellan EU-medlemsstater, beroende på om de är avtalsparter i konventionen när det gäller deras internationella åtaganden. Detta gäller också för vissa ändringar enligt detta förslag, som skulle innebära att ytterligare bestämmelser som är mindre strikta än konventionens bestämmelser införs i direktivet om audiovisuella medietjänster.

När det gäller frågor som omfattas av direktivet om audiovisuella medietjänster har unionen fått exklusiv behörighet att ingå internationella avtal. Alla ändringar av skyldigheter som härrör från konventionen skulle alltså förutsätta åtgärder från unionens sida.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Direktivet om audiovisuella medietjänster bygger på EU:s befogenheter att samordna medlemsstaternas lagar för att säkra friheten att tillhandahålla tjänster på den inre marknaden (artikel 53.1 i EUF-fördraget jämförd med artikel 62 i EUF-fördraget).

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

Den audiovisuella marknads EU-dimension växer hela tiden, framför allt genom onlinetillväxt och det faktum att tv-kanalerna blir mer och mer internationella. Vid utgången av 2013 fanns det 5 141 tv-kanaler (lokala kanaler och fönster oräknade) som var etablerade i EU. Av dessa var nästan 1989 riktade mot utländska marknader (antingen inom eller utom EU). Denna andel hade ökat från 28 % år 2009 — genomförandeåret — till 38 % år 2013. I genomsnitt 31 % av de tjänster för video på begäran som finns tillgängliga i medlemsstaterna är etablerade i ett annat EU-land (2015). Detta understryker att det fortfarande finns ett mervärde i EU-åtgärder.

Förslaget är förenligt med både subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen i och med att det generellt bibehåller minimiharmoniseringen och förbättrar undantags- och kringgåendemekanismerna. Därmed kommer medlemsstaterna att kunna ta hänsyn till sina nationella omständigheter. Medlemsstaterna har i praktiken antagit striktare bestämmelser, i synnerhet när det gäller definitionen av audiovisuella medietjänster på begäran, inrättandet av nationella regleringsmyndigheter, främjandet av europeiska produktioner, skyddet av minderåriga och kommersiella meddelanden.

Eftersom direktivet om audiovisuella medietjänster föreskriver en lägsta harmoniseringsgrad kan de befintliga bestämmelserna endast förenklas på EU-nivå.

När det gäller utvidgningen av direktivets tillämpningsområde till att omfatta videodelningsplattformar säkerställer EU-åtgärder enhetlighet med de tjänster som redan omfattas av direktivet. Maximal harmonisering inom detta område förhindrar potentiell framtida fragmentering till följd av nationella åtgärder.

- **Proportionalitetsprincipen**

Såsom anges ovan kommer förslaget att uppfylla proportionalitetsprincipen i och med att metoden med minimiharmonisering och samarbetsmekanismer bibehålls.

- **Val av instrument**

I direktivförslaget rekommenderas samreglering och självreglering, i synnerhet när det gäller skyddet av minderåriga, kampen mot hatspråk och kommersiella meddelanden. Den här typen av system anses vara allmänt accepterade av de viktigaste intressenterna och ge en effektiv kontroll av efterlevnaden.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- ***Efterhandsutvärderingar/kontroll av den befintliga lagstiftningens ändamålsenlighet***

Den allmänna slutsatsen är att direktivets syften fortfarande är relevanta. Man fann att principen om ursprungsland har främjat utveckling och fri rörlighet för audiovisuella medietjänster i EU, med rättssäkerhet, och att det medfört lägre kostnader för att uppfylla kraven för leverantörerna och ett ökat utbud för konsumenterna.

Refit-utvärderingen kom fram till att direktivet kunde förenklas, särskilt vad gäller förfarandena som ligger till grund för tillämpningen av principen om ursprungsland (dvs. kriterierna för fastställande av jurisdiktionen över leverantörerna och förfarandena för undantag och samarbete som begränsar fri mottagning och vidareändning i särskilda fall) och en del av bestämmelserna om kommersiella meddelanden. En del andra bestämmelser är inte

längre ändamålsenliga för att uppnå de politiska målen, i huvudsak på grund av marknadens utveckling och de ändrade tittarmönstren. Direktivet förenklas också genom en anpassning av bestämmelserna om skydd av minderåriga för tv-sändningar och tjänster på begäran.

- **Samråd med berörda parter**

År 2013 offentliggjorde kommissionen grönboken⁸ *Förberedelse för en helt konvergerad audiovisuell värld: tillväxt, skapande och värderingar*. Där inbjöds intressenter att inkomma med synpunkter på det ändrade medielandskapet och det gränslösa internet, i synnerhet vad gäller marknadsvillkor, interoperabilitet och infrastruktur, samt konsekvenserna av EU:s bestämmelser. Grönbokens resultat låg till grund för det återkopplingsdokument och den sammanfattning av svaren som kommissionen offentliggjorde i september 2014⁹.

Med sikte på den aktuella översynen av direktivet om audiovisuella medietjänster genomförde kommissionen ett offentligt samråd¹⁰ under beteckningen ”Direktivet om audiovisuella medietjänster — Ett regelverk för 2000-talets medier”. Samrådet genomfördes under perioden 6 juli 2015–30 september 2015.

De viktigaste resultaten när det gällde de politiska alternativen för framtiden var följande:

- En ökad samsyn bland intressenterna om behovet av eventuella ändringar av bestämmelserna om direktivets tillämpningsområde, även om det inte fanns något gemensamt mönster eller någon entydighet vad gäller vägen framåt.
- En ökad samsyn om att de nationella regleringsmyndigheternas oberoende måste säkras.
- Stöd bland intressenterna för att inte förändra principen om ursprungsland. Sändningsplikt/sökbarhet. Tillgänglighet för personer med funktionshinder. Bestämmelser om evenemang av särskild vikt för samhället, korta nyhetsinslag och rätten till genmäle.
- Ingen tydlig samsyn bland intressenterna om kommersiella meddelanden, skydd av minderåriga eller främjande av europeiska produktioner.

Följande trender framträdde mellan olika grupper av deltagare.

- En stor del av programföretagens företrädare efterlyste lika konkurrensvillkor för alla genom antingen reglering av nya tjänster och/eller större flexibilitet i de nuvarande bestämmelserna.
- Konsumentorganisationerna ansåg att bestämmelserna i direktivet om audiovisuella medietjänster måste stärkas för att skydda tittarna, i synnerhet svaga grupper.
- Internet-, telekom- och IKT-branscherna ville inte se någon ny lagstiftning, för att bevara innovationsförmågan.
- Innehållsbranschen ville stärka de bestämmelser som syftar till att främja europeiska produktioner, för alla audiovisuella medietjänster.

⁸ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/consultation-green-paper-preparing-fully-converged-audiovisual-world-growth-creation-and-values>

⁹ <https://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/publication-summaries-green-paper-replies>

¹⁰ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/public-consultation-directive-201013eu-audiovisual-media-services-avmsd-media-framework-21st>

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Kommissionen förlitade sig på följande externa sakkunskap:

- Rekommendationer från **andra EU-institutioner**, i synnerhet Europaparlamentet¹¹, rådet¹², Europeiska ekonomiska och sociala kommittén¹³ och Regionkommittén¹⁴.
- **Datainsamling om kostnader och nytta med direktivet om audiovisuella medietjänster**¹⁵. Frågeformuläret utarbetades av en arbetsgrupp från medlemsstaternas regleringsmyndigheter på det audiovisuella området, som sammankallades av Europeiska kommissionen. Formuläret lämnades till medlemsstaternas regleringsmyndigheter i Erga (gruppen av regleringsmyndigheter för audiovisuella medietjänster¹⁶), till berörda näringslivssektorer och till konsumentorganisationer. Frågeformuläret skickades ut i maj/juni 2015. Frågorna avsåg positiva och negativa aspekter av vissa bestämmelser i direktivet och efterlyste kvantitativa uppgifter om årsintäkter eller direkta och indirekta kostnader för uppfyllande av kraven. Formuläret behandlade bestämmelserna om
 1. kommersiella meddelanden,
 2. europeiska produktioner,
 3. skydd av minderåriga, och
 4. principen om ursprungsland.

Referensperioden för de kvantitativa frågorna var 2010–2014.

Man fick in 107 svar: 40 från kommersiella programföretag (38 %), 20 från offentliga programföretag (19 %), 18 från leverantörer av tjänster för video på begäran (17 %), 12 från nationella organisationer inriktade på skydd av minderåriga (12 %), 10 från nationella organisationer som företräder oberoende producenter (10 %) och 4 från konsumentorganisationer (4 %). En organisation som företräder programföretag och en som företräder marknadsförare deltog också. Deltagarna är etablerade i 19 medlemsstater.

- **Studier av och yttranden från Erga**. I sitt arbetsprogram från 2015 förband sig Erga att lägga fram analyser och rapporter om fyra huvudfrågor: oberoendet för regleringsmyndigheter på det audiovisuella området, materiell behörighet i en

¹¹ Tre rapporter på eget initiativ som antagits av Europaparlamentet. A) Rapport från januari 2015 (ännu ej antagen) om vägen mot en rättsakt för den digitala inre marknaden (2015/2147(INI)). B) Rapport från juli 2013 om internetansluten tv (föredragande parlamentsledamot: Petra Kammerevert (S&D, DE)), där kommissionen uppmanades att analysera i vilken utsträckning det var nödvändigt att ändra direktivet om audiovisuella medietjänster, <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2013-0329&language=EN&ring=A7-2013-0212>. C) Rapport från mars 2014 om förberedelse för en helt konvergerad audiovisuell värld (föredragande parlamentsledamot: Verheyen (EPP, DE)), som uppmanar till en översyn av direktivet om audiovisuella medietjänster, <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2014-0232&language=EN&ring=A7-2014-0057>.

¹² Senast var det rådet som i sina slutsatser som antogs under det italienska EU-ordförandeskapet 2014 uppmanade kommissionen att snabbt slutföra sin översyn av direktivet om audiovisuella medietjänster mot bakgrund av den snabba tekniska utvecklingen och marknads utveckling till följd av den digitala övergången, och på grundval av denna översyns resultat lägga fram ett lämpligt förslag om ändring av direktivet snarast möjligt, med iakttagande av subsidiaritetsprincipen. http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/educ/145950.pdf.

¹³ Yttrande antaget av Europeiska ekonomiska och sociala kommittén i september 2013 om grönboken *Förberedelse för en helt konvergerad audiovisuell värld: tillväxt, skapande och värderingar*, <http://www.eesc.europa.eu/?i=portal.en.ten-opinions.28469>.

¹⁴ Regionkommittén antog i sitt plenarsammanträde den 12–14 oktober 2015 ett yttrande på eget initiativ om översynen av direktivet om audiovisuella medietjänster – länk kommer att offentliggöras.

¹⁵ I och med att huvuddelen av de insamlade uppgifterna är konfidentiella har de använts på ett aggregerat och anonymiserat sätt i konsekvensbedömningen och Refit. Därför offentliggörs inte svaren.

¹⁶ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/commission-decision-establishing-european-regulators-group-audiovisual-media-services>.

konvergerande audiovisuell värld, skydd av minderåriga i en konvergerad miljö, och hanteringen av frågan om territoriell jurisdiktion i EU-sammanhang. Varje fråga behandlades av arbetsgrupper bestående av Erga-medlemmar. De tre första rapporterna antogs i december 2015 genom skriftligt förfarande (i enlighet med artikel 11 i Ergas arbetsordning). Rapporten om territoriell jurisdiktion kommer att antas under 2016.

- **Externa studier**¹⁷ om exponering för alkoholreklam, online-marknadsförings påverkan på barn, oberoendet för regleringsmyndigheter på det audiovisuella området, självreglering och samreglering samt standardisering:
 - **En studie om exponering för alkoholreklam**, för att bedöma om audiovisuella kommersiella meddelanden för alkoholhaltiga drycker har gett minderåriga den skydds nivå som krävs¹⁸.
 - **En studie om hur marknadsföring genom sociala medier, onlinespel och mobilappar påverkar barns beteende**. Slutrapporten kommer att offentliggöras i maj 2016¹⁹.
 - **En studie om oberoendet för regleringsmyndigheter på det audiovisuella området**, som uppdaterar en tidigare studie om dessa regleringsmyndigheters oberoende. Den redogör för senare tids förändring och utveckling i medlemsstater och kandidatländer vad gäller oberoende och effektiv funktion för regleringsorgan med ansvar för audiovisuella medietjänster. Slutrapporten offentliggjordes²⁰ den 8 december 2015.
 - **En studie om självreglering**, där man granskar befintliga självregleringssystem i medlemsstaterna och vill redogöra för relevanta fakta om befintliga system och deras effektivitet. Slutrapporten ska läggas fram under andra kvartalet 2016.
- **Fyra studier om undersökningar och datainsamling som underlag för bedömning av konsekvenserna** av ett eventuellt nytt lagstiftningsförslag avseende direktivet om audiovisuella medietjänster, som beställts genom ramavtal EAC-22-201²¹. Studierna behandlar kommersiella meddelanden, skydd av minderåriga, kulturell mångfald och mediefrihet/allmänintresse samt tillgänglighet för personer med funktionshinder. Utkasten till slutrapporter kommer att sändas till kommissionen under andra kvartalet 2016.
- **Två rapporter om Europeiska audiovisuella observationsorganet (EAO)** (*Study on data and information on the costs and benefits of the Audiovisual Media Service Directive (AVMSD)*²² och *On-demand markets in the European Union — 2014 and*

¹⁷ <http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:212396-2015:TEXT:EN:HTML&ticket=ST-1292379-SKem8OGQ1reJn1IxAZqVGszP2zjXhYuZOoStsF8rBu0ZCOZKgO05NbMy9k6hOrTzIimWUTdcKGfvm49lhwu7y5m-Jj71zxYb8vr5J3R6eCTiGK-TqeQixAzhASPqjbmnf8X5hXPzlpjWbUx9btUwoJzMau>

¹⁸ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-exposure-minors-alcohol-advertising-tv-and-online-services>

¹⁹ http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm

²⁰ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/study-audiovisual-media-services>

²¹ <http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:279501-2014:TEXT:EN:HTML>

²² <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-data-and-information-costs-and-benefits-audiovisual-media-service-directive-avmsd>

2015 developments²³) som beställts genom ramavtal PN/2011-27/A6. Dessa två rapporter fokuserar på

- (1) publikmätning,
- (2) onlinereklam i EU,
- (3) EU-marknaden för abonnemang på video på begäran under 2014,
- (4) filmers synlighet i tjänster på begäran,
- (5) andelen europeisk fiktion i ett urval tv-kanaler,
- (6) audiovisuella medietjänster på begäran, inklusive intäkter och investeringar i originalproduktioner, och
- (7) linjära audiovisuella tjänster, inklusive intäkter och investeringar i originalproduktioner.

- **Konsekvensbedömning**

Sammanfattningen av konsekvensbedömningen och det positiva yttrandet från nämnden för lagstiftningskontroll finns på kommissionens webbplats.

Följande alternativ har analyserats (för varje avsnitt markeras det förespråkade alternativet):

- (8) Alternativ för att åtgärda problemet med otillräckligt skydd av minderåriga och konsumenter på videodelningsplattformar.

Alternativ A uppmuntrar självreglering för att skydda minderåriga och konsumenter på videodelningsplattformar.

Alternativ B omfattar en skyldighet för videodelningsplattformar att nå resultat vad gäller skydd av minderåriga och hatspråk, som genomförs genom samreglering.

- (9) Alternativ för att åtgärda problemet med olika konkurrensvillkor och brister på den inre marknaden.

a) Främjande av europeiska produktioner

Alternativ A ger mer flexibilitet åt både tv-sändningar och tjänster på begäran på ett sådant sätt att det genomför skyldigheten att främja europeiska produktioner.

Alternativ B innebär oförändrade villkor för tv-sändningar och stärker bestämmelserna för leverantörer av tjänster på begäran.

b) Skydd av minderåriga i samband med medietjänster på begäran

Alternativ A innebär att skyddsnivån för minderåriga höjs för audiovisuella medietjänster på begäran, begreppet skadligt innehåll förenklas och EU-samreglering genom innehållsdeskriptorer uppmuntras.

c) Principen om ursprungsland

Alternativ A innebär att bestämmelserna om jurisdiktion och samarbetsförfaranden förenklas och förbättras.

d) Regleringsmyndigheternas oberoende

²³ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/demand-audiovisual-markets-european-union-smart-20120028>.

Alternativ A innebär att medlemsstaterna åläggs att ha en oberoende regleringsmyndighet och omfattar ett antal krav för att garantera regleringsmyndigheternas oberoende och effektivitet. Ergas samordnande och rådgivande funktion stärks och förs in i direktivet om audiovisuella medietjänster.

(10) Alternativ för att åtgärda problemet med att bestämmelserna om kommersiella meddelanden inte längre är ändamålsenliga

Alternativ A gör vissa av bestämmelserna för audiovisuella kommersiella meddelanden mer flexibla.

Kombinationen av de förespråkade alternativen anses på bästa sätt balansera behovet av att införa flexibilitet jämfört med den nuvarande nivån av reglering och av att säkra lämpligt konsumentskydd.

På det här sättet kommer näringslivet att gagnas av flexiblare kvantitativa bestämmelser om kommersiella meddelanden. Ökad effektivitet i fråga om principen om ursprungsland och kraven på regleringsmyndigheternas oberoende skulle förbättra affärsvillkoren för alla audiovisuella aktörer.

Samtidigt kommer konsumenterna att garanteras en hög skyddsnivå genom en begränsad utvidgning av direktivet till att omfatta videodelningsplattformar och de stärkta kraven avseende skydd av minderåriga för tjänster på begäran. Konsumenterna kommer också att gagnas av ökad tillgång till europeiska produktioner hos tjänster på begäran.

Alla alternativen beaktar, när så är lämpligt, näringslivets behov av flexibilitet genom att man överväger ett eventuellt genomförande via självreglering och/eller samreglering (tillämpningsområde, information om skadligt innehåll).

De flesta alternativen kompletterar varandra. Exempelvis kommer regleringsmyndigheternas oberoende att vara väldigt viktigt om medlemsstaterna beslutar att ge dem ansvar för tillämpningen av de nya bestämmelserna avseende videodelningsplattformar. De potentiellt ökade intäkterna för leverantörer av audiovisuella medietjänster till följd av flexiblare kvantitativa bestämmelser för reklam kommer att ge utrymme för ökade bidrag till produktionen av europeiska verk.

Kombinationen av alternativ ger mer enhetliga konkurrensvillkor för olika aktörer på den audiovisuella mediemarknaden. Detta uppnås exempelvis genom att vissa krav skärps för tjänster på begäran och videodelningsplattformar när det gäller konsumentskydd eller främjande av europeiska produktioner, samtidigt som tv-sändningstjänster får ökad flexibilitet när det gäller vissa bestämmelser om kommersiella meddelanden.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

I efterhandsutvärderingen identifierades kommersiella meddelanden som ett område där mer flexibilitet skulle kunna införas, i synnerhet för tv-sändningstjänster.

Marknaden för tv-sändningstjänster har utvecklats och det finns ett behov av större flexibilitet med avseende på audiovisuella kommersiella meddelanden, i synnerhet för kvantitativa regler för linjära audiovisuella medietjänster, produktplacering och sponsring. Framväxten av nya tjänster, även reklamfria tjänster, har gett ett ökat utbud för tittarna, som enkelt kan byta till alternativa erbjudanden. Produktplacering kan ge leverantörer av medietjänster betydande ytterligare resurser. Regelverket måste anpassas till dessa nya förhållanden, genom mer flexibilitet när det gäller bestämmelserna för sändningstjänster. Mot denna bakgrund innebär förslaget att produktplacering (i vissa fall) tillåts och att ökad flexibilitet införs i de

kvantitativa bestämmelserna. Samtidigt tar förslaget hänsyn till fakta²⁴ som visar vilka effekter produktplacering kan ha på barn genom att även i fortsättningen begränsa barns exponering för sådant innehåll.

De eventuella besparingarna för tjänsteleverantörer skulle vara begränsade. Placeringen av reklamslag är en viktig del av programplaneringen, och de kvantitativa bestämmelserna i direktivet om audiovisuella medietjänster utgör endast en liten del av ett stort antal parametrar som beaktas i tv-programplaneringsstrategier, som syftar till att optimera publik och intäkter. De kostnader som är förbundna med programplanering, inbegripet it-kostnaderna, är oförändrade, dvs. de skulle ha uppstått även utan direktivet.

De nationella regleringsmyndigheterna skulle inte få några ytterligare administrativa kostnader. Kostnaderna för regleringsmyndigheternas nuvarande övervakning och kontroll av att gränsen på 20 % reklam per tv-timme följs, uppgår till 1 miljon euro²⁵. När det gäller bestämmelserna om produktplacering och sponsring uppgår dessa kostnader till 2,2 miljoner euro respektive 2,1 miljoner euro per år på EU-nivå²⁶. I och med att en stor del av dessa kostnader beror på tillämpningen av subjektiva kriterier, som otillbörligt framhävande av produktplacering, kommer regleringsmyndigheterna säkert att få lägre kostnader. Det går dock inte att kvantifiera dessa kostnadsbesparingar exakt.

När det gäller små och medelstora företag och mikroföretag omfattar förslaget möjliga undantag från bestämmelserna om främjande av europeiska produktioner. Medlemsstaterna skulle ha rätt att införa undantag för tematiska medietjänster eller medietjänster med få tittare.

När det gäller bestämmelserna för att skydda konsumenter, inbegripet minderåriga, omfattar förslaget inte några undantag för små och medelstora företag och mikroföretag eftersom det handlar om extremt viktiga värden.

- **Grundläggande rättigheter**

Förslaget tar full hänsyn till de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet rätten till privatliv och familjeliv och skyddet av personuppgifter (artiklarna 7 och 8), yttrandefrihet och informationsfrihet (artikel 11), näringsfrihet (artikel 16) samt förbudet mot diskriminering (artikel 21), barnets rättigheter (artikel 24) och rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol (artikel 47).

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte unionens budget.

²⁴ Studie om hur marknadsföring via sociala medier, onlinespel och mobilappar påverkar barns beteende, Europeiska kommissionen: http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm.

²⁵ Studie om fastställande av en ram för övervakning av reklambestämmelser enligt direktivet om audiovisuella medietjänster: baserat på det nuvarande genomsnittliga värdet för övervakningen av en linjär leverantör etablerad i EU (köpkraftsjusterat) som tagits fram baserat på ett urval av regleringskostnader i sju medlemsstater som kan betraktas som ett representativt urval av olika metoder för att uppfylla regleringsansvar med hänsyn till övervakningen och kontrollen av efterlevnad av kvantitetsbestämmelserna. Det antas också att regleringsmyndigheterna inriktar sin regleringsverksamhet på linjära tjänster som har över 0,5 % av tittarna.

²⁶ Studie om fastställande av en ram för övervakning av reklambestämmelser enligt direktivet om audiovisuella medietjänster.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Kommissionen kommer att fortsätta att säkra övervakningen av genomförandet baserat på följande:

- Kommissionens rapporter om tillämpningen av direktivet som helhet, två år efter antagandet och därefter vart tredje år.
 - Rapporter om tillämpningen av bestämmelserna om främjande av europeiska produktioner vartannat år (för tv-sändningstjänster och tjänster på begäran).
 - Övervakning av genomförandet av bestämmelserna om videodelningsplattformar baserat på en oberoende studie som gjorts efter införlivandet.
 - Övervakning av genomförandet av bestämmelsen om innehållsdeskriptorer för skydd av minderåriga.
- **Förklarande dokument (för direktiv)**

Ej tillämpligt.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Principen om ursprungsland för leverantörer av medietjänster behålls och stärks genom en förenkling av bestämmelserna om hur det ska fastställas vilket lands jurisdiktion som gäller och en förbättring av mekanismen för undantag.

Det ändrade direktivet kommer att fortsätta att vara baserat på minimiharmonisering. En högre harmoniseringsgrad eftersträvas dock genom det stärkta oberoendet för regleringsmyndigheter på det audiovisuella området. Detta är en viktig nyhet med tanke på den betydelse som regleringsmyndigheterna har för att forma och upprätthålla den inre marknaden. Det är också mycket relevant för att garantera mångfald i medierna. Förslaget ger en starkt roll åt Erga, som får fler uppgifter för att ge kommissionen råd och bistånd för ett enhetligt genomförande av direktivet i alla medlemsstater. Till följd av detta kommer kommissionens beslut av den 3 februari 2014 om inrättande av Erga att upphävas när direktivet träder i kraft.

Artikel 7 i det nuvarande direktivet kommer att utgå, eftersom förslaget till Europeisk rättsakt om tillgänglighet redan omfattar striktare tillgänglighetskrav för leverantörer av medietjänster.

När det gäller skyddet av minderåriga innebär det ändrade direktivet att skyddsstandarderna för tv-sändningar och tjänster på begäran anpassas. Enligt artikel 12 ska program som kan skada den fysiska, mentala eller moraliska utvecklingen hos minderåriga endast tillhandahållas på ett sådant sätt att minderåriga normalt inte hör eller ser dem. Detta gäller oavsett om sådana program sänds av tv-sändningsföretag eller tillhandahålls av leverantörer av medietjänster på begäran. Mot bakgrund av denna anpassning tas artikel 27 i det nuvarande direktivet bort (som endast gäller tv-sändningar).

Genom det ändrade direktivet skapas mer enhetliga konkurrensvillkor när det gäller främjande av europeiska produktioner, i och med att tjänster på begäran måste reservera minst 20 % av sina kataloger för europeiska produktioner och se till att dessa framhävs på lämpligt sätt (artikel 13). Artikel 13 kommer också att ge medlemsstaterna möjlighet att ta ut finansiella bidrag (direktinvesteringar eller avgifter som fördelas till nationella filmfonder) av tjänster på begäran som lyder under deras jurisdiktion liksom, under vissa omständigheter, av sådana

som är etablerade i en annan medlemsstat men som riktas till deras nationella tittare. För att säkerställa att skyldigheten att främja europeiska produktioner inte äventyrar marknadsutveckling eller marknadsstillträde för nya aktörer, bör företag utan väsentlig marknadsnärvaro inte omfattas av sådana krav. Detta gäller särskilt för företag med låg omsättning.

Detta förslag tar hänsyn till både konkurrenskraften och konsumentskyddet genom att, å ena sidan, införa ökad flexibilitet för alla audiovisuella medietjänster när det gäller produktplacering och sponsring och öka flexibiliteten för tv-sändningsföretag. Gränsen per timme för reklam ersätts av en dygnsgräns som innebär högst 20 % reklam under perioden 07.00–23.00 (artikel 23). Tv-filmer, biograffilmer och nyheter skulle kunna avbrytas oftare (artikel 20) och enstaka reklamslag skulle vara tillåtna (artikel 19). Å andra sidan kommer direktivet också att stärka bestämmelserna för att skydda minderåriga mot olämpliga audiovisuella kommersiella meddelanden för livsmedel som innehåller mycket fett, salt/natrium och socker och för alkoholhaltiga drycker genom att man, vid behov, kommer att uppmuntra uppförandekoder på EU-nivå (artikel 9.2 och 9.4).

En annan nyhet är att direktivets räckvidd utvidgas till att i vissa hänseenden omfatta videodelningsplattformstjänster utan redaktionellt ansvar för det innehåll som de lagrar men som organiserar innehållet på olika sätt.

Det ändrade direktivet skulle ålägga medlemsstaterna att inom sitt ansvarsområde se till att leverantörer av videodelningsplattformar vidtar ändamålsenliga åtgärder, företrädesvis genom samreglering, för att i) skydda minderåriga från skadligt innehåll, och ii) skydda samtliga medborgare från uppmaning till våld eller hat. I förslaget fastställs vad dessa åtgärder kan innebära, beroende på vad som är lämpligt i enskilda fall. Systemet skulle vara förenligt med undantaget från ansvar för leverantörer av värdtjänster enligt artikel 14 i direktivet om e-handel, i den mån som bestämmelsen är tillämplig i det enskilda fallet, eftersom dessa skyldigheter avser leverantörens ansvar på det organisatoriska området och inte i sig medför något ansvar för eventuell olaglig information som lagras på plattformarna.

Medlemsstaterna kommer att fortsätta att vara bundna av bestämmelserna i direktivet om e-handel. De skulle därför inte ha rätt att ålägga leverantörerna någon allmän skyldighet att övervaka innehåll eller att aktivt efterforska fakta, vilket inte utesluter övervakningskrav i enskilda fall (artikel 15 i direktivet om e-handel).

Medlemsstaterna skulle inte ha rätt att tvinga leverantörer av videodelningsplattformar under deras jurisdiktion att tillämpa åtgärder som är striktare än de som föreskrivs i direktivet i dess ändrade lydelse. Detta påverkar inte tillämpningen av sådana åtgärder som medlemsstaterna enligt direktiv 200/31/EG kan tillämpa när det gäller olagligt innehåll som lagras på plattformarna.

Det påverkar inte heller tillämpningen av artikel 25 i direktiv 2011/93/EU som föreskriver att medlemsstaterna ska vidta åtgärder mot webbplatser som innehåller eller sprider barnpornografi. Det föreskriver att medlemsstaterna får vidta åtgärder för att blockera tillträdet till webbsidor som innehåller eller sprider barnpornografi för internetanvändare inom sitt territorium. Åtgärderna ska omfatta skyddsmekanismer, ska inrättas genom transparenta förfaranden och ska säkerställa att begränsningen inskränks till vad som är nödvändigt och proportionerligt. Skyddsmekanismerna ska även inbegripa möjlighet till rättslig prövning.

När det gäller informationssamhällestjänster som tillhandahålls från en annan medlemsstat fastställs i direktivet om e-handel principen om ursprungsland, med ett antal möjliga undantag (artikel 3). Detta system ska även i fortsättning tillämpas på leverantörer av videodelningsplattformar. Förslaget ska säkerställa att samma bestämmelser också tillämpas

på sådana leverantörer som inte är etablerade i en medlemsstat, men som har ett moderbolag, ett dotterbolag eller en annan enhet i samma grupp som är etablerade i en medlemsstat.

Kommissionen ska med stöd av Erga främja samordningen av uppförandekoder på EU-nivå. En mekanism för klagomål och prövning bör införas på nationell nivå.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2010/13/EU om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster, mot bakgrund av ändrade marknadsförhållanden

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 53.1 och 62,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Den senaste innehållsmässiga ändringen av rådets direktiv 89/552/EEG²⁷, senare kodifierat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU²⁸, gjordes 2007 genom antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/65/EG²⁹. Sedan dess har marknaden för audiovisuella medietjänster i snabb takt utvecklats avsevärt. Den tekniska utvecklingen möjliggör nya typer av tjänster och användarupplevelser. Tittarvanorna har ändrats avsevärt, särskilt hos yngre generationer. Den vanliga tv-skärmen är visserligen fortfarande viktig för gemensamma audiovisuella erfarenheter, men många tittare har övergått till annan, portabel utrustning för att konsumera audiovisuellt innehåll. Det traditionella tv-innehållet står fortfarande för en stor del av den genomsnittliga dagliga tittartiden. Nya typer av innehåll, som videoklipp eller användarproducerat innehåll, blir allt viktigare, och nya aktörer är numera väletablerade, t.ex. videotjänster på begäran (*video-on-demand*) och videodelningsplattformar.

²⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 89/552/EU av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster (direktiv om audiovisuella medietjänster) (EGT L 298, 17.10.1989, s. 23).

²⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/13/EU av den 10 mars 2010 om samordning av vissa bestämmelser som fastställs i medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillhandahållande av audiovisuella medietjänster (direktiv om audiovisuella medietjänster) (EUT L 95, 15.4.2010, s. 1).

²⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/65/EG av den 11 december 2007 om ändring av rådets direktiv 89/552/EEG om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television (EUT L 332, 18.12.2007, s. 27).

- (2) Den 6 maj 2015 antog kommissionen *En strategi för en inre digital marknad i Europa*³⁰ där en översyn av direktiv 2010/13/EU aviserades.
- (3) Direktiv 2010/13/EU bör förbli tillämpligt endast på de tjänster vars huvudsakliga syfte är att tillhandahålla program i syfte att informera, underhålla eller utbilda. Kravet på huvudsakligt syfte bör också anses uppfyllt om tjänsten har audiovisuellt innehåll och en audiovisuell form som kan särskiljas från tjänsteleverantörens huvudsakliga verksamhet, t.ex. fristående delar av nättidningar som innehåller audiovisuella program eller användarproducerade videor, om dessa delar kan anses möjliga att särskilja från den huvudsakliga verksamheten. Sociala medietjänster omfattas inte, utom om de tillhandahåller en tjänst som omfattas av definitionen av en videodelningsplattform. En tjänst bör betraktas som endast ett komplement som inte går att särskilja från den huvudsakliga verksamheten baserat på kopplingarna mellan det audiovisuella erbjudandet och den huvudsakliga verksamheten. Kanaler eller andra audiovisuella tjänster under en leverantörs redaktionella ansvar kan i sig utgöra audiovisuella medietjänster, även om de erbjuds inom ramen för en videodelningsplattform som kännetecknas av avsaknaden av redaktionellt ansvar. I sådana fall åligger det de leverantörer som har det redaktionella ansvaret att följa bestämmelserna i detta direktiv.
- (4) För att säkra ett effektivt genomförande av detta direktiv är det mycket viktigt att medlemsstaterna för uppdaterade register över de leverantörer av audiovisuella medietjänster och videodelningsplattformar som lyder under deras jurisdiktion och regelbundet förmedlar dessa register till sina behöriga oberoende regleringsmyndigheter och till kommissionen. Registren bör innehålla information om de kriterier som ligger till grund för jurisdiktionen.
- (5) För fastställandet av jurisdiktionen bör sakförhållandena bedömas utifrån de kriterier som fastställs i direktiv 2010/13/EU. Bedömningen av sådana sakförhållanden kan leda till motstridiga resultat. Vid tillämpningen av samarbetsförfarandena enligt artiklarna 3 och 4 i direktiv 2010/13/EU är det viktigt att kommissionen kan basera sina resultat på tillförlitliga fakta. Den europeiska gruppen av regleringsmyndigheter för audiovisuella medietjänster (European Regulators Group for Audiovisual Media Services, Erga) bör därför ges befogenhet att yttra sig om jurisdiktionsfrågor på kommissionens begäran.
- (6) Förfarandena och villkoren för begränsning av friheten att tillhandahålla och ta emot tjänster bör vara desamma för linjära och icke-linjära tjänster.
- (7) I sitt meddelande till Europaparlamentet och rådet *Bättre lagstiftning för bättre resultat — en EU-agenda*³¹ underströk kommissionen att den när den överväger politiska lösningar kommer att överväga både lagstiftningsåtgärder och andra välutformade åtgärder, på grundval av gemensam praxis och principerna för bättre självreglering och samreglering³². Ett antal koder som upprättats inom områden som samordnas genom direktivet har visat sig vara välutformade, i enlighet med principerna för bättre själv- och samreglering. Det faktum att lagstiftningen omfattar en säkerhetsmekanism har ansetts vara en viktig framgångsfaktor när det gäller att se till att självregleringskoder eller samregleringskoder följs. Det är också viktigt att koderna omfattar specifika allmänna och konkreta mål som kan ligga till grund för en regelbunden, öppenhetsbaserad och oberoende övervakning och utvärdering av de

³⁰ COM(2015) 192 final.

³¹ COM(2015) 215 final.

³² <https://ec.europa.eu/digital-single-market/communities/better-self-and-co-regulation>.

syften som man vill uppnå. Anpassade påföljder som omfattar en proportionalitetsaspekt anses oftast vara en effektiv metod för att uppnå efterlevnad. Dessa principer bör följas i de själv- och samregleringskoder som antas inom områden som samordnas genom detta direktiv.

- (8) För att säkra samstämmighet och ge företagen och medlemsstaternas myndigheter säkerhet bör begreppet ”uppmaning till hat”, i lämplig utsträckning, anpassas till definitionen i rådets rambeslut 2008/913/RIF av den 28 november 2008 om bekämpande av vissa former av och uttryck för rasism och främlingsfientlighet enligt strafflagstiftningen. Där definieras hatspråk som ”Offentlig uppmaning till våld eller hat”. Det bör också ske en anpassning till de grunder på vilka offentlig uppmaning till våld eller hat baseras.
- (9) För att ge tittarna, inklusive föräldrar och minderåriga, möjlighet att fatta väl underbyggda beslut om det innehåll som de ska ta del av, bör leverantörer av audiovisuella medietjänster tillhandahålla tillräcklig information om innehåll som kan skada minderårigas fysiska, mentala eller moraliska utveckling. Detta kan t.ex. göras genom ett system av innehållsdeskriptorer som anger innehållets art. Innehållsdeskriptorer kan tillhandahållas i skriftlig, grafisk eller akustisk form.
- (10) Det finns vissa allmänt erkända näringsriktlinjer på nationell och internationell nivå som kan användas för att kategorisera livsmedel på grundval av deras näringsinnehåll i samband med tv-reklam riktad till barn, t.ex. näringsprofilmodellen från WHO:s regionala kontor för Europa. Medlemsstaterna bör uppmantras att se till att uppförandekoder baserade på själv- och samreglering används för att på ett effektivt sätt minska barns och minderårigas exponering för audiovisuella kommersiella meddelanden avseende mat och dryck som innehåller mycket salt, socker eller fett eller som på annat sätt inte är förenliga med nationella eller internationella näringsriktlinjer.
- (11) Medlemsstaterna bör på samma sätt uppmantras att se till att uppförandekoder baserade på självreglering och samreglering används för att på ett effektivt sätt minska barns och minderårigas exponering för audiovisuell kommersiell kommunikation avseende alkoholhaltiga drycker. Det finns vissa samreglerings- och självregleringssystem på unionsnivå och nationell nivå för ansvarsfull marknadsföring av alkoholhaltiga drycker, inklusive när det gäller audiovisuella kommersiella meddelanden. Dessa system bör främjas ytterligare, i synnerhet sådana som syftar till att säkerställa att meddelanden om ansvarsfullt drickande åtföljer audiovisuella kommersiella meddelanden avseende alkoholhaltiga drycker.
- (12) För att undanröja hinder för den fria rörligheten för gränsöverskridande tjänster inom unionen bör det säkerställas att självreglerings- och samregleringsåtgärderna är ändamålsenliga, framför allt för att skydda konsumenterna eller folkhälsan. Uppförandekoder på unionsnivå med väl fungerande verkställande och övervakning kan vara en bra metod för att säkerställa ett samstämmigt och effektivt tillvägagångssätt.
- (13) Marknaden för tv-sändningstjänster har utvecklats och det finns ett behov av större flexibilitet med avseende på audiovisuella kommersiella meddelanden, i synnerhet när det gäller kvantitativa regler för linjära audiovisuella medietjänster, produktplacering och sponsring. Framväxten av nya tjänster, även reklamfria tjänster, har gett ett ökat utbud för tittarna, som enkelt kan byta till alternativa erbjudanden.

- (14) Sponsring är en viktig metod för att finansiera audiovisuella medietjänster eller program och samtidigt främja en juridisk eller fysisk persons namn, varumärke, image, verksamhet eller produkter. För att sponsring ska utgöra en värdefull reklamteknik för annonsörer och leverantörer av audiovisuella medietjänster får sponsringsmeddelanden innehålla säljfrämjande hänvisningar till sponsorns varor eller tjänster, men inte direkt uppmuntra till inköp av varorna och tjänsterna. Sponsringsmeddelandena bör även i fortsättningen tydligt informera tittarna om förekomsten av ett sponsringsavtal. Innehållet i sponsrade program bör inte påverkas på ett sådant sätt att det inverkar på den redaktionella friheten för leverantören av audiovisuella medietjänster.
- (15) Liberaliseringen av produktplacering har inte resulterat i den förväntade ökningen av denna form av audiovisuella kommersiella meddelanden. Det allmänna förbudet mot produktplacering med några undantag har inte skapat rättssäkerhet för leverantörer av audiovisuella medietjänster. Produktplacering bör därför tillåtas i alla audiovisuella medietjänster, med vissa undantag.
- (16) Produktplacering bör inte tillåtas i nyhets- och samhällsprogram, program om konsumentfrågor, religionsprogram och program där barn utgör en betydande del av tittarna. Det har bevisats att produktplacering och inbäddad reklam kan påverka barns beteende eftersom barn ofta inte klarar att känna igen det kommersiella innehållet. Det finns alltså ett behov av att fortsätta att förbjuda produktplacering i program där barn utgör en betydande del av tittarna. Program om konsumentfrågor är program som erbjuder råd åt tittarna eller som inbegriper granskning av inköp av produkter och tjänster. Om produktplacering tillåts i sådana program skulle det sudda ut gränserna mellan reklam och redaktionellt innehåll för tittare som kan tänkas förvänta sig en genuin och ärlig granskning av produkter eller tjänster i sådana program.
- (17) Bestämmelsen att en produkt inte får framhävas otillbörligen har visat sig svår att tillämpa i praktiken. Den begränsar också användningen av produktplacering som per definition omfattar en viss grad av framträdande exponering för att kunna generera värde. De krav som avser program som innehåller produktplacering bör därmed inriktas på att tydligt informera tittarna om förekomsten av produktplacering och på att säkerställa det redaktionella oberoendet inte påverkas för leverantören av audiovisuella medietjänster.
- (18) Eftersom det ökade antalet nya tjänster har lett till ett ökat utbud för tittare ges programföretagen större flexibilitet när det gäller placeringen av reklamslag och teleshoppinginslag, när detta inte på ett oskäligt sätt skadar programmets integritet. För att värna den europeiska televisionens speciella karaktär bör dock avbrott i biograffilmer samt i tv-filmer och i vissa kategorier av program som fortfarande behöver ett särskilt skydd begränsas även i fortsättningen.
- (19) Detta direktiv ökar inte den totala tillåtna mängden reklam under perioden mellan 7.00 och 23.00, men det är viktigt att programföretagen får mer flexibilitet och kan bestämma var reklamen ska placeras för att maximera annonsörernas efterfrågan och tittarnas programflöde. Gränsen per timme bör därför avskaffas, men i stället bör en gräns per dygn införas som innebär att andelen reklam under perioden 7.00–23.00 begränsas till 20 %.
- (20) Många programföretag tillhör större mediegrupper och visar inte bara reklam i samband med sina egna program och egna produkter med programanknytning som har direkt koppling till dessa program, utan även i samband med program från andra enheter som tillhör samma mediegrupp. Den sändningstid som programföretaget använder för annonsering i samband med program från andra enheter som tillhör

samma mediegrupp bör inte räknas med i den maximala sändningstid per dygn som får användas för reklam och teleshopping.

- (21) Leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran bör främja produktion och distribution av europeiska produktioner genom att se till att deras programkataloger innehåller en minsta andel europeiska produktioner och att dessa framhävs i tillräcklig grad.
- (22) För att garantera att tillräckligt mycket investeras i europeiska produktioner bör medlemsstaterna kunna införa finansiella skyldigheter för leverantörer av tjänster på begäran som är etablerade på deras territorium. Dessa skyldigheter kan ha formen av direkta bidrag till produktion av Europeiska verk och förvärv av sändningsrättigheter till sådana. Medlemsstaterna kan också införa avgifter som betalas till en fond, baserat på intäkterna från tjänster på begäran som tillhandahålls i och riktas till deras territorium. I detta direktiv förtydligas att medlemsstaterna, mot bakgrund av den direkta kopplingen mellan ekonomiska skyldigheter och medlemsstaternas olika kulturpolitik, har rätt att införa sådana finansiella skyldigheter för leverantörer av tjänster på begäran som är etablerade i en annan medlemsstat, men vars tjänster riktas till deras territorium. I sådana fall bör de finansiella skyldigheterna endast tas ut på de intäkter som genereras genom tittarna i den egna medlemsstaten.
- (23) När en medlemsstat från fall till fall ska fastställa om en audiovisuell medietjänst på begäran som är etablerad i en annan medlemsstat riktar sig till dess territorium, bör den hänvisa till sådana indikatorer som reklam eller andra säljfrämjande åtgärder som särskilt riktar sig till kunder inom medlemsstatens territorium, tjänstens huvudsakliga språk eller förekomsten av innehåll eller kommersiella meddelanden som särskilt riktar sig till allmänheten i den mottagande medlemsstaten.
- (24) När medlemsstater inför ekonomiska skyldigheter för leverantörer av tjänster på begäran bör sådana bidrag utformas så att europeiska produktioner främjas på lämpligt sätt och riskerna för dubbla avgifter för tjänsteleverantörerna undviks. Därför bör den medlemsstat där leverantören är etablerad, när den inför ett finansiellt bidrag, ta hänsyn till eventuella sådana avgifter som införts av den medlemsstat dit tjänsten riktas.
- (25) För att säkerställa att skyldigheten att främja europeiska produktioner inte äventyrar marknadsutveckling eller marknadstillträde för nya aktörer, bör företag utan väsentlig marknads närvaro inte omfattas av sådana krav. Detta gäller särskilt för företag med låg omsättning och liten publik samt småföretag och mikroföretag enligt definitionen i kommissionens rekommendation 2003/361/EG³³. Det skulle också vara olämpligt att införa sådana krav i de fall då det skulle vara opraktiskt och omotiverat med tanke på arten av eller ämnet för den audiovisuella medietjänsten på begäran.
- (26) Det finns nya utmaningar, i synnerhet i samband med videodelningsplattformar, där användare – särskilt minderåriga – i allt högre grad konsumerar audiovisuellt innehåll. I detta sammanhang har skadligt innehåll och hatspråk som lagras på videodelningsplattform gett upphov till allt mer oro. För att skydda minderåriga från skadligt innehåll och alla medborgare från innehåll som innehåller uppmaning till våld eller hat bör det fastställas proportionerliga bestämmelser om dessa frågor.
- (27) Kommersiella meddelanden på videodelningsplattformar omfattas redan av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG som förbjuder otillbörliga

³³ Kommissionens rekommendation 2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36).

affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter, inbegripet vilseledande och aggressiva metoder i samband med informationssamhällets tjänster. När det gäller kommersiella meddelanden avseende tobaksvaror och relaterade produkter på videodelningsplattformar säkerställer de befintliga förbuden i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/33/EG, liksom förbuden avseende elektroniska cigaretter och påfyllningsbehållare enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/40/EU, att konsumenterna får ett tillfredsställande skydd. Bestämmelserna i detta direktiv kompletterar därmed bestämmelserna i direktiv 2005/29/EG, 2003/33/EG och 2014/40/EU.

- (28) En betydande andel av det innehåll som lagras på videodelningsplattformar omfattas inte av plattformslieferantörens redaktionella ansvar. Dessa leverantörer brukar dock bestämma organisationen av innehållet, som program eller användarproducerade videor, inklusive med hjälp av automatiserade metoder eller algoritmer. Dessa leverantörer bör därför vara skyldiga att vidta lämpliga åtgärder för att skydda minderåriga från innehåll som kan skada deras fysiska, mentala eller moraliska utveckling och att skydda alla medborgare från uppmaning till våld eller hat mot en grupp av personer eller en medlem av en sådan grupp som definieras genom hänvisning till kön, ras, hudfärg, religion, härkomst eller nationellt eller etniskt ursprung.
- (29) I ljuset av det sätt på vilket leverantören deltar i hanteringen av det innehåll som lagras på videodelningsplattformar bör dessa lämpliga åtgärder avse organisationen av innehållet och inte själva innehållet. De krav på detta område som fastställs i detta direktiv bör därför tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av artikel 14 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG³⁴, som föreskriver undantag från ansvar för olaglig information som lagras av vissa leverantörer av informationssamhällets tjänster. Vid tillhandahållandet av tjänster som omfattas av artikel 14 i direktiv 2000/31/EG bör dessa krav också gälla utan att det påverkar tillämpningen av artikel 15 i det direktivet, som utesluter att dessa leverantörer åläggs några allmänna skyldigheter att övervaka sådan information eller att aktivt efterforska fakta eller omständigheter som kan tyda på olaglig verksamhet; detta avser dock inte övervakningsskyldigheter i särskilda fall, eller, i synnerhet, nationella myndigheters beslut i enlighet med nationell lagstiftning.
- (30) Det är lämpligt att så långt som möjligt involvera leverantörer av videodelningsplattformar i genomförandet av ändamålsenliga åtgärder som vidtas i enlighet med detta direktiv. Samreglering bör därför uppmuntras.

För att säkra ett entydigt och konsekvent tillvägagångssätt i hela unionen, bör medlemsstaterna inte ha rätt att ålägga leverantörer av videodelningsplattformar att vidta andra striktare åtgärder för att skydda minderåriga från skadligt innehåll och alla medborgare från innehåll som innehåller uppmaning till våld eller hat än de som föreskrivs i detta direktiv. Det bör dock förbli möjligt för medlemsstaterna att vidta sådana striktare åtgärder när innehållet är olagligt, förutsatt att åtgärderna är förenliga med artiklarna 14 och 15 i direktiv 2000/31/EG, och att vidta åtgärder avseende innehåll på webbplatser som innehåller eller sprider barnpornografi, såsom föreskrivs

³⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden (EGT L 178, 17.7.2000, s. 1).

och tillåts enligt artikel 25 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/93/EU³⁵. Det bör också förbli möjligt för leverantörer av videodelningsplattformar att vidta striktare åtgärder på frivillig grund.

- (31) När ändamålsenliga åtgärder vidtas i enlighet med detta direktiv för att skydda minderåriga från skadligt innehåll och för att skydda alla medborgare från innehåll som innehåller uppmaning till våld eller hat, bör de tillämpliga grundläggande rättigheterna, i enlighet med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, beaktas på ett väl avvägt sätt. Det rör i synnerhet, i förekommande fall, rätten till skydd för privat- och familjeliv och skyddet av personuppgifter, yttrandefriheten och informationsfriheten, näringsfriheten, förbudet mot diskriminering och barns rättigheter.
- (32) De leverantörer av videodelningsplattformar som omfattas av detta direktiv tillhandahåller informationssamhällets tjänster i den mening som avses i artikel 2 a i direktiv 2000/31/EG. Dessa leverantörer omfattas följaktligen av bestämmelserna på den inre marknaden enligt artikel 3 i det direktivet, om de är etablerade i en medlemsstat. Det bör säkerställas att samma bestämmelser tillämpas på leverantörer av videodelningsplattformar som inte är etablerade i en medlemsstat för att säkerställa effektiviteten i åtgärder för att skydda minderåriga och medborgare enligt detta direktiv och i möjligaste mån garantera lika spelregler för alla, i den mån som dessa leverantörer antingen har ett moderbolag eller ett dotterbolag som är etablerat i en medlemsstat eller om dessa leverantörer tillhör en grupp och en annan enhet i den gruppen är etablerad i en medlemsstat. Därför bör arrangemang införas för att fastställa i vilken medlemsstat som dessa leverantörer bör anses vara etablerade. Kommissionen bör underrättas om de leverantörer som lyder under varje medlemsstats jurisdiktion för att tillämpa bestämmelserna om etablering enligt detta direktiv och direktiv 2000/31/EG.
- (33) Medlemsstaternas regleringsmyndigheter kan endast uppnå den nödvändiga graden av strukturellt oberoende om de är etablerade som separata rättssubjekt. Medlemsstaterna bör därför garantera de nationella regleringsmyndigheternas oberoende från både regering, offentliga organ och näringslivet för att säkerställa att deras beslut är opartiska. Detta krav på oberoende bör inte påverka medlemsstaternas möjligheter att inrätta regleringsmyndigheter som utövar tillsyn över olika sektorer, såsom den audiovisuella sektorn och telesektorn. De nationella regleringsmyndigheterna bör ha de verkställighetsbefogenheter och resurser som de behöver för att utföra sina uppgifter, vad gäller personal, sakkunskap och finansiella medel. Den verksamhet som bedrivs av nationella regleringsmyndigheter inrättade enligt detta direktiv bör vara förenlig med målen avseende mediepluralism, kulturell mångfald, konsumentskydd, den inre marknaden och främjande av sund konkurrens.
- (34) Varje part som omfattas av en nationell regleringsmyndighets beslut bör ha rätt att överklaga beslutet till en instans som är fristående från de berörda parterna. En sådan instans kan vara en domstol. Överklagandeförfarandet bör inte påverka fördelningen av befogenheter inom nationella rättssystem.
- (35) För att säkerställa en enhetlig tillämpning av unionens regelverk för den audiovisuella sektorn i alla medlemsstater inrättade kommissionen Erga genom kommissionens

³⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/93/EU av den 13 december 2011 om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn, sexuell exploatering av barn och barnpornografi, och om ersättande av rådets rambeslut 2004/68/RIF (EUT L 335, 17.12.2011, s. 1).

beslut av den 3 februari 2014³⁶. Ergas roll är att ge kommissionen råd och bistånd i dess arbete för att säkra ett enhetligt genomförande av direktiv 2010/13/EU i alla medlemsstater och att främja samarbete mellan nationella regleringsmyndigheter och mellan nationella regleringsmyndigheter och kommissionen.

- (36) Erga har bidragit till en enhetlig regleringspraxis och lämnat råd på hög nivå till kommissionen om genomförandefrågor. Därför måste Ergas roll för detta direktiv erkännas formellt och stärkas. Gruppen bör därför återinrättas genom detta direktiv.
- (37) Kommissionen bör vara fri att konsultera Erga om alla frågor som rör audiovisuella medietjänster och videodelningsplattformar. Erga bör bistå kommissionen genom att erbjuda sin sakkunskap och rådgivning samt genom att främja utbyte av bästa praxis. Kommissionen bör i synnerhet konsultera Erga vid tillämpningen av direktiv 2010/13/EU för att främja ett enhetligt genomförande på hela den digitala inre marknaden. På kommissionens begäran bör Erga yttra sig om bl.a. jurisdiktion och unionsuppförandekoder på området skydd av minderåriga och hatspråk samt audiovisuella kommersiella meddelanden om livsmedel som innehåller mycket fett, salt/natrium och socker.
- (38) Detta direktiv påverkar inte medlemsstaternas möjlighet att införa skyldigheter för att säkerställa upptäckbarhet och tillgänglighet i fråga om innehåll av allmänintresse enligt definierade mål av allmänintresse, såsom mediapluralism, yttrandefrihet och kulturell mångfald. Sådana skyldigheter bör endast införas när det är nödvändigt för att uppnå allmänpolitiska mål som tydligt definieras av medlemsstaterna i enlighet med unionsrätten. I detta hänseende bör medlemsstaterna i synnerhet granska behovet av regleringsåtgärder mot resultaten av marknadskrafterna. Om medlemsstaterna beslutar att införa bestämmelser om upptäckbarhet bör de endast införa proportionerliga skyldigheter för företag som lyder under deras jurisdiktion, av legitima hänsyn till allmän ordning.
- (39) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Direktivet syftar i synnerhet till att säkra fullständigt iakttagande av rätten till yttrandefrihet, näringsfrihet, rätten till rättslig prövning och till att främja tillämpningen av barns rättigheter enligt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- (40) Rätten till tillgång till politiska nyhetsprogram är avgörande för att skydda den grundläggande friheten att få information och för att säkerställa att unionens tittares intressen får ett fullständigt och korrekt skydd. Med tanke på de audiovisuella medietjänsternas allt större betydelse för samhällen och för demokratin bör sändning av politiska nyheter i största möjliga utsträckning, och utan att det påverkar tillämpningen av upphovsrättsliga bestämmelser, göras tillgängliga över gränserna i EU.
- (41) Detta direktiv berör inte bestämmelser i nationell privaträtt, i synnerhet bestämmelser om domstolars jurisdiktion och lagstiftning tillämplig på avtalsförpliktelser och utomobligatoriska förpliktelser.
- (42) I enlighet med medlemsstaternas och kommissionens gemensamma politiska förklaring om förklarande dokument³⁷ har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta

³⁶ Kommissionens beslut C(2014) 462 final av den 3 februari 2014 om inrättande av European Regulators Group for Audiovisual Media Services (ej översatt till svenska).

³⁷ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.

(43) Direktiv 2010/13/EU bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Direktiv 2010/13/EU ska ändras på följande sätt:

(1) Artikel 1.1 ska ändras på följande sätt:

a) Led a i ska ersättas med följande:

”i) en tjänst enligt definitionen i artiklarna 56 och 57 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, där tjänsten eller en särskiljbar del av tjänsten har som huvudsakligt syfte att i informations-, underhållnings- eller utbildningssyfte erbjuda allmänheten program via elektroniska kommunikationsnät i den mening som avses i artikel 2 a i direktiv 2002/21/EG. Sådana audiovisuella medietjänster utgörs av antingen tv-sändningar enligt definitionen i led e i denna punkt eller audiovisuella medietjänster på begäran enligt definitionen i led g i denna punkt.”

b) Följande led ska införas som led aa:

”aa) *videodelningsplattformstjänst*: en tjänst enligt definitionen i artiklarna 56 och 57 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, som uppfyller följande krav:

i) Tjänsten utgörs av lagring av stora mängder program eller användarproducerade videor, för vilka videodelningsplattformens leverantör saknar redaktionellt ansvar.

ii) Det är leverantören av tjänsten som bestämmer hur det lagrade innehållet ska organiseras, inbegripet genom automatiserade metoder eller algoritmer, i synnerhet genom att fungera som värdtjänst, genom att visa innehållet, genom taggning och genom sekvensering.

iii) Det huvudsakliga syftet för tjänsten eller en urskiljbar del av tjänsten är att tillhandahålla program eller användarproducerade videor till allmänheten, i informations-, underhållnings- eller utbildningssyfte.

iv) Tjänsten tillhandahålls via elektroniska kommunikationsnät i den mening som avses i artikel 2 a i direktiv 2002/21/EG.”

c) Led b ska ersättas med följande:

”*program*: en uppsättning rörliga bilder med eller utan ljud som utgör ett enskilt inslag i en programtablå eller en katalog som har sammanställts av en leverantör av medietjänster, t.ex. långfilmer, korta videor, sportevenemang, komediserier, dokumentärer, barnprogram och dramaproduktioner.”

d) Följande ska införas som led ba:

”ba) *användarproducerad video*: en uppsättning rörliga bilder med eller utan ljud som utgör ett enskilt inslag som skapats och/eller laddats upp på en videodelningsplattform av en eller flera användare.”

e) Följande ska införas som led da:

”da) *leverantör av videodelningsplattform*: fysisk eller juridisk person som tillhandahåller en videodelningsplattformstjänst.”.

(2) Rubriken på kapitel II ska ersättas med följande:

”ALLMÄNNA BESTÄMMELSER FÖR AUDIOVISUELLA MEDIETJÄNSTER”.

(3) Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 3 b ska ersättas med följande:

”b) Om en leverantör av medietjänster har sitt huvudkontor i en medlemsstat medan redaktionella beslut om den audiovisuella medietjänsten fattas i en annan medlemsstat, ska leverantören av medietjänster anses vara etablerad i den medlemsstat där huvuddelen av arbetsstyrkan som arbetar med den audiovisuella medietjänstverksamheten är verksam.”

b) Följande punkter 5a och 5b ska införas:

”5a. Medlemsstaterna ska till kommissionen sända en förteckning över leverantörer av audiovisuella medietjänster under deras jurisdiktion samt de kriterier enligt punkterna 2–5 på vilka deras jurisdiktion baseras. De ska därefter utan dröjsmål underrätta kommissionen om varje ändring av förteckningen. Kommissionen ska se till att de behöriga oberoende regleringsmyndigheterna har tillgång till denna information.

5b. Om de berörda medlemsstaterna vid tillämpningen av artiklarna 3 och 4 i detta direktiv inte är eniga om vilken medlemsstat som har jurisdiktionen ska de utan dröjsmål uppmärksamma kommissionen på detta. Kommissionen får begära att den europeiska gruppen av regleringsmyndigheter för audiovisuella medietjänster (Erga) yttrar sig om ärendet inom 15 arbetsdagar från det att kommissionen lämnat in sin begäran. Om kommissionen begär ett yttrande från Erga ska de tidsfrister som anges i artiklarna 3.5 och 4.5 tillfälligt upphöra till dess att Erga antagit ett yttrande.”

(4) Artikel 3 ska ersättas med följande:

”Artikel 3

1. Medlemsstaterna ska säkerställa fri mottagning och ska inte begränsa vidareändring inom sina territorier av audiovisuella medietjänster från andra medlemsstater av skäl som ingår i de områden som samordnas av detta direktiv.

2. Medlemsstaterna får tillfälligt göra undantag från punkt 1 om en audiovisuell medietjänst som tillhandahålls av en leverantör av audiovisuella medietjänster under en annan medlemsstats jurisdiktion

a) uppenbarligen, allvarligt och grovt överträder artiklarna 6 eller 12, eller båda,

b) är till förfång för eller utgör en allvarlig risk för allmän säkerhet, inklusive skydd av nationell säkerhet och försvar, eller

c) är till förfång för eller utgör en allvarlig risk för folkhälsan.

3. Medlemsstaterna får endast tillämpa punkt 2 om följande villkor är uppfyllda:

a) Leverantören av medietjänster har under den tolv månadersperiod som föregår den anmälan som avses i led b i detta stycke, enligt den berörda medlemsstaten, överträtt punkt 2 a, b eller c vid minst två tillfällen.

b) Den berörda medlemsstaten har skriftligen underrättat leverantören av medietjänster, den medlemsstat som har jurisdiktion över leverantören och

kommissionen om de angivna överträdelserna och om de åtgärder som medlemsstaten avser att vidta om en sådan överträdelse skulle inträffa igen.

c) Samråd med den medlemsstaten som har jurisdiktion över leverantören och kommissionen har inte resulterat i någon uppgörelse i godo inom en månad från den skriftliga underrättelsen enligt led b.

d) Leverantören av medietjänster har överträtt punkt 2 a, b eller c vid minst ett tillfälle efter den anmälan som avses i led b i detta stycke.

e) Den anmälade medlemsstaten har iakttagit rätten till försvar för den berörda leverantören av medietjänster och, i synnerhet, gett denna leverantör möjlighet att uttrycka sina synpunkter på de angivna överträdelserna och de åtgärder som medlemsstaten avser att vidta. Den ska vederbörligen beakta dessa synpunkter samt synpunkterna från den medlemsstat som har jurisdiktion.

Punkt 3 a och 3 d ska endast tillämpas på linjära tjänster.

4. Kommissionen ska inom tre månader från underrättelsen om de åtgärder som medlemsstaten vidtagit för att tillämpa punkterna 2 och 3 och, efter att ha konsulterat Erga, besluta om åtgärderna är förenliga med unionsrätten. Denna tidsfrist ska börja löpa dagen efter det att en fullständig anmälan har mottagits. Anmälan ska anses vara fullständig om kommissionen inom tre månader från det att den mottagit anmälan eller mottagit infordrade kompletterande upplysningar inte begär ytterligare upplysningar.

Om kommissionen anser att anmälan är ofullständig ska den begära alla kompletterande upplysningar som är nödvändiga. Kommissionen ska underrätta medlemsstaten om mottagandet av dessa upplysningar.

Om den berörda medlemsstaten inte tillhandahåller de begärda upplysningar inom den tidsfrist som fastställts av kommissionen, eller om den tillhandahåller ofullständiga upplysningar, ska kommissionen besluta att de åtgärder som medlemsstaten vidtagit i enlighet med punkt 2 inte är förenliga med unionsrätten. Om kommissionen beslutar att åtgärderna är oförenliga med unionsrätten ska medlemsstaten snarast möjligt avsluta åtgärderna i fråga.

5. Punkterna 3 och 4 ska inte påverka tillämpningen av förfaranden, åtgärder eller sanktioner mot överträdelserna i fråga i den medlemsstat som har jurisdiktion över det berörda programföretaget.

6. Medlemsstaterna får i brådskande fall avvika från de villkor som anges i punkt 3 b och 3 c. I sådana fall ska åtgärderna snarast möjligt anmälas till kommissionen och till den medlemsstat under vars jurisdiktion tjänsteleverantören lyder med angivelse av skälen för att medlemsstaten bedömer att fallet är så brådskande att det är nödvändigt att avvika från dessa villkor.

7. Utan att det påverkar medlemsstaternas möjlighet att fortsätta att vidta åtgärderna enligt punkt 6 ska kommissionen snarast möjligt undersöka huruvida de anmälda åtgärderna är förenliga med unionsrätten. Om kommissionen kommer fram till att åtgärden är oförenlig med unionsrätten, ska den uppmana den berörda medlemsstaten att avhålla sig från att vidta de avsedda åtgärderna eller skyndsamt avbryta dessa åtgärder.

8. Medlemsstaterna och kommissionen ska regelbundet utbyta erfarenheter och bästa praxis avseende det förfarande som avses i punkterna 2–7 inom ramen för den kontaktkommitté som inrättats enligt artikel 29 och inom Erga.”

(5) Artikel 4 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska ha frihet att föreskriva att leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion ska följa mer detaljerade eller striktare bestämmelser med avseende på artiklarna 5, 6, 6a, 9, 10, 11, 12, 13, 16, 17, 19–26, 30 och 30a, förutsatt att dessa bestämmelser överensstämmer med unionsrätten.”

b) I punkt 3 ska följande andra stycke införas efter led b i det första stycket:

”Den medlemsstat som vidtog åtgärder i enlighet med punkt 2 a och b ska beskriva på vilket underlag den grundar sin bedömning av det angivna kringgåendet.”

c) Punkterna 4 och 5 ska ersättas med följande:

”4. En medlemsstat får vidta åtgärder i enlighet med punkt 3 endast om samtliga nedanstående villkor är uppfyllda:

a) Den har meddelat kommissionen och den medlemsstat där programföretaget är etablerat att den avser att vidta sådana åtgärder och beskriver på vilket underlag den grundar sin bedömning.

b) Den har iakttagit det berörda programföretagets rätt till försvar och, i synnerhet, gett detta programföretag möjlighet att uttrycka sina synpunkter på de angivna överträdelserna och de åtgärder som den anmälade medlemsstaten avser att vidta.

c) Kommissionen har, efter att ha konsulterat Erga, fastställt att åtgärderna är förenliga med unionsrätten, särskilt att de bedömningar som har gjorts av den medlemsstat som vidtar dessa åtgärder i enlighet med punkterna 2 och 3 är välgrundade.

5. Kommissionen ska inom tre månader från underrättelsen enligt punkt 4 a fastställa huruvida åtgärderna är förenliga med unionsrätten. Denna tidsfrist ska börja löpa dagen efter det att en fullständig anmälan har mottagits. Anmälan ska anses vara fullständig om kommissionen inom tre månader från det att den mottagit anmälan eller mottagit infordrade kompletterande upplysningar inte begär ytterligare upplysningar.

Om kommissionen anser att anmälan är ofullständig ska den begära alla kompletterande upplysningar som är nödvändiga. Kommissionen ska underrätta medlemsstaten om mottagandet av dessa upplysningar.

Om den berörda medlemsstaten inte tillhandahåller de begärda upplysningarna inom den tidsfrist som fastställts av kommissionen, eller om den tillhandahåller ofullständiga upplysningar, ska kommissionen besluta att de åtgärder som medlemsstaten vidtagit i enlighet med punkt 3 inte är förenliga med unionsrätten. Om kommissionen fastställer att åtgärderna inte är förenliga med unionsrätten ska den berörda medlemsstaten avstå från att vidta de avsedda åtgärderna.”

d) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Medlemsstaterna ska främja samreglering och självreglering genom uppförandekoder som antas på nationell nivå inom de områden som samordnas genom detta direktiv i den utsträckning som deras rättsordningar tillåter. Dessa uppförandekoder ska utformas så att de godtas allmänt av de viktigaste aktörerna i de berörda medlemsstaterna. Uppförandekodernas mål ska klart och tydligt anges i dem. De ska omfatta regelbunden, öppenhetsbaserad och oberoende övervakning och utvärdering i förhållande till de eftersträlvade målen. De ska omfatta en effektiv kontroll av efterlevnaden, inbegripet lämpliga effektiva och proportionerliga påföljder.

Utkast till unionsuppförandekoder enligt artiklarna 6a.3, 9.2 och 9.4 samt ändring eller utvidgning av befintliga unionsuppförandekoder ska lämnas till kommissionen av undertecknarna av dessa uppförandekoder.

Kommissionen får be Erga yttra sig om förslag till ändringar eller utvidgningar av uppförandekoderna. Kommissionen får offentliggöra dessa uppförandekoder såsom lämpligt.”.

- (6) Rubriken på kapitel III ska ersättas med följande:
”BESTÄMMELSER SOM ÄR TILLÄMPLIGA PÅ AUDIOVISUELLA MEDIETJÄNSTER”
- (7) I artikel 5 ska led d ersättas med följande:
”d) Den medlemsstat vars jurisdiktion som leverantörerna av medietjänster tillhör och de behöriga regleringsmyndigheterna eller tillsynsorganen.”.
- (8) Artikel 6 ska ersättas med följande:
”Medlemsstaterna ska på lämpligt sätt se till att de audiovisuella medietjänster som tillhandahålls av leverantörer av medietjänster under deras jurisdiktion inte innehåller uppmaning till våld eller hat mot en grupp av personer eller en medlem av en sådan grupp som definieras genom hänvisning till kön, ras eller etniskt ursprung, religion eller tro, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning.”.
- (9) Följande artikel ska införas som artikel 6a:

”Artikel 6a

1. Medlemsstaterna ska se till att leverantörer av audiovisuella medietjänster lämnar tillräcklig information till tittarna om innehåll som kan skada den fysiska, mentala eller moraliska utvecklingen hos minderåriga. För detta syfte kan medlemsstaterna använda ett system av deskriptorer som anger innehållets art för en audiovisuell medietjänst.

2. För genomförandet av denna artikel ska medlemsstaterna uppmuntra samreglering.

3. Kommissionen och Erga ska uppmuntra leverantörer av medietjänster att utbyta bästa praxis om samregleringssystem i unionen. När så är lämpligt ska kommissionen främja utvecklingen av unionsuppförandekoder.”.

- (10) Artikel 7 ska utgå.
- (11) Artikel 9 ska ändras på följande sätt:
a) Punkt 2 ska ersättas med följande:
”2. Medlemsstaterna och kommissionen ska uppmuntra utveckling av uppförandekoder för självreglering och samreglering avseende olämpliga audiovisuella kommersiella meddelanden som åtföljer eller ingår i program där barn utgör en betydande del av tittarna och som avser livsmedel eller drycker som innehåller näringsämnen eller ämnen som har en näringsmässig eller fysiologisk effekt, särskilt fett, transfettsyror, salt/natrium och sockerarter, som enligt rekommendationerna inte bör utgöra en alltför stor del av den totala kosten.

Dessa uppförandekoder ska användas för att på ett effektivt sätt minska barns och minderårigas exponering för audiovisuella kommersiella meddelanden avseende mat och dryck som innehåller mycket salt, socker eller fett eller som på annat sätt inte är

förenliga med dessa nationella eller internationella näringsriktlinjer. Uppförandekoderna bör föreskriva att audiovisuella kommersiella meddelanden inte ska betona de positiva näringsmässiga egenskaperna hos sådan mat och dryck.

Kommissionen och Erga ska uppmuntra utbyte av bästa praxis för själv- och samregleringssystem i unionen. När så är lämpligt ska kommissionen främja utvecklingen av unionsuppförandekoder.”.

b) Följande punkter ska läggas till som punkterna 3 och 4:

”3. Medlemsstaterna och kommissionen ska uppmuntra utveckling av uppförandekoder för självreglering och samreglering avseende olämpliga audiovisuella kommersiella meddelanden avseende alkoholhaltiga drycker. Dessa uppförandekoder bör användas för att på ett effektivt sätt minska minderårigas exponering för audiovisuella kommersiella meddelanden avseende alkoholhaltiga drycker.

4. Kommissionen och Erga ska uppmuntra utbyte av bästa praxis för själv- och samregleringssystem i unionen. Om så är lämpligt ska kommissionen främja utvecklingen av unionsuppförandekoder.”.

(12) I artikel 10 ska led b ersättas med följande:

”b) De ska inte direkt uppmuntra till inköp eller förhyrning av varor eller tjänster.”.

(13) Artikel 11 ska ersättas med följande:

”Artikel 11

1. Punkterna 2, 3 och 4 ska endast gälla program som producerats efter den 19 december 2009.

2. Produktplacering ska tillåtas i alla audiovisuella medietjänster, utom i nyhets- och samhällsprogram, program om konsumentfrågor, religionsprogram och program där barn utgör en betydande del av tittarna.

3. De program som innehåller produktplacering ska uppfylla följande krav:

a) Deras innehåll och, när det gäller tv-sändningar, deras programläggning får inte under några omständigheter påverkas på ett sådant sätt att det inverkar på ansvaret och det redaktionella oberoendet hos leverantören av medietjänster.

b) De ska inte direkt uppmuntra till inköp eller förhyrning av varor eller tjänster.

c) Tittarna ska tydligt informeras om att det förekommer produktplacering. Program som innehåller produktplacering ska identifieras på lämpligt sätt i början och i slutet av programmet, och när programmet börjar igen efter ett reklamavbrott, för att undvika all osäkerhet hos tittaren.

I undantagsfall får medlemsstaterna besluta att göra avkall på de krav som anges i led c, förutsatt att det berörda programmet varken har producerats eller beställts av leverantören av medietjänster själv eller av ett närstående företag till en sådan leverantör.

4. Programmen får inte under några omständigheter innehålla någon produktplacering av

a) tobaksvaror eller cigaretter eller produktplacering från företag vars huvudsakliga verksamhet är tillverkning eller försäljning av cigaretter och andra tobaksvaror,

b) särskilda medicinska produkter eller medicinska behandlingar som är tillgängliga endast efter ordination i den medlemsstat till vars jurisdiktion leverantören av medietjänster hör.”.

- (14) Artikel 12 ska ersättas av följande och flyttas till kapitel III:

”Artikel 12

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att se till program som tillhandahålls av leverantörer av audiovisuella medietjänster under deras jurisdiktion och som kan skada den fysiska, mentala eller moraliska utvecklingen hos minderåriga endast tillhandahålls på ett sådant sätt att minderåriga normalt inte hör eller ser dem. Exempel på sådana åtgärder är val av sändningstid, verktyg för ålderskontroll eller andra tekniska åtgärder. Åtgärderna ska stå i proportion till den potentiella skada som programmet kan ge.

Det skadligaste innehållet, som meningslöst våld och pornografi, ska vara föremål för de striktaste åtgärderna, som kryptering och effektiv föräldrakontroll.”.

- (15) Artikel 13 ska ersättas med följande:

”Artikel 13

1. Medlemsstaterna ska se till att leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran under deras jurisdiktion säkerställer att europeiska produktioner utgör minst 20 % av deras kataloger och att dessa framhävs.

2. Medlemsstaterna får kräva att leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran under deras jurisdiktion bidrar finansiellt till europeiska produktioner, t.ex. via direktinvesteringar i innehåll och bidrag till nationella fonder. Medlemsstaterna får kräva att leverantörer av audiovisuella medietjänster på begäran som riktas till en publik på deras territorier, men som är etablerade i andra medlemsstater, lämnar sådana finansiella bidrag. I sådana fall bör det finansiella bidraget endast baseras på de intäkter som genereras i den medlemsstaten dit tjänsterna riktas. Om den medlemsstat där leverantören är etablerad inför ett finansiellt bidrag, ska den ta hänsyn till eventuella bidrag som införts av den medlemsstat dit tjänsten riktas. Varje finansiellt bidrag ska vara förenligt med unionsrätten, i synnerhet reglerna om statligt stöd.

3. Medlemsstaterna ska senast den [datum – senast tre år efter antagandet] och därefter vartannat år rapportera till kommissionen om genomförandet av punkterna 1 och 2.

4. Kommissionen ska på grundval av de uppgifter som lämnas av medlemsstaterna och en oberoende undersökning rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av punkterna 1 och 2, med beaktande av marknadsutvecklingen och den tekniska utvecklingen samt målet avseende kulturell mångfald.

5. Medlemsstaterna ska frånga kraven i punkterna 1 och 2 för leverantörer med låg omsättning eller liten publik eller om leverantörerna är småföretag eller mikroföretag. Medlemsstaterna får också frånga kraven i de fall då de skulle vara opraktiska eller omotiverade med tanke på arten av eller ämnet för den audiovisuella medietjänsten på begäran.”.

- (16) I artikel 20.2 ska första meningen ersättas med följande:

”Sändningar av filmer producerade för tv (med undantag för tv-serier och dokumentärer), biograffilmer och nyhetsprogram får avbrytas av tv-reklam och/eller teleshoppinginslag en gång varje tablålagd period på minst 20 minuter.”

- (17) Artikel 23 ska ersättas med följande:

”Artikel 23

1. Andelen tv-reklaminslag och teleshoppinginslag under perioden mellan 7.00 och 23.00 får inte överstiga 20 %.

2. Punkt 1 ska inte tillämpas på följande:

a) Reklam som programföretaget gör i samband med sina egna program och produkter med programanknytning som har direkt koppling till dessa program eller till program från andra enheter som tillhör samma mediegrupp.

b) Sponsringsmeddelanden.

c) Produktplacering.”

- (18) Kapitel VIII ska utgå.

- (19) Följande kapitel IXa ska införas:

”KAPITEL IXa

**BESTÄMMELSER SOM ÄR TILLÄMPLIGA PÅ
VIDEDELNINGSPLATTFORMSTJÄNSTER**

Artikel 28a

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 14 och 15 i direktiv 2000/31/EG, ska medlemsstaterna se till att leverantörer av videodelningsplattformar vidtar lämpliga åtgärder för att

a) skydda minderåriga från innehåll som kan skada deras fysiska, mentala eller moraliska utveckling, och

b) skydda alla medborgare från uppmaning till våld eller hat mot en grupp av personer eller en medlem av en sådan grupp som definieras genom hänvisning till kön, ras, hudfärg, religion, härkomst eller nationellt eller etniskt ursprung.

2. Vad som utgör en lämplig åtgärd för första styckets syften ska fastställas mot bakgrund av det berörda innehållets art, den skada som det kan orsaka, egenskaperna hos de personer som ska skyddas samt de rättigheter och legitima intressen som berörs, inklusive rättigheterna och de legitima intressena för leverantörerna av videodelningsplattformar och de användare som skapat och/eller laddat upp innehållet samt samhällsintresset.

Dessa åtgärder ska, såsom lämpligt, omfatta följande:

a) Fastställa och i leverantörernas användarvillkor tillämpa begreppet uppmaning till våld eller hat enligt punkt 1 b och begreppet innehåll som kan skada den fysiska, mentala eller moraliska utvecklingen hos minderåriga, i enlighet med artiklarna 6 respektive 12.

b) Upprätta och driva mekanismer där användare av videodelningsplattformar till den berörda leverantören kan rapportera eller flagga sådant innehåll som avses i punkt 1 och som lagras på leverantörens videodelningsplattform.

c) Upprätta och driva ålderskontrollsystem för användare av videodelningsplattformar med avseende på innehåll som kan skada den fysiska, mentala eller moraliska utvecklingen hos minderåriga.

d) Upprätta och driva system där användare av videodelningsplattformar kan klassificera sådant innehåll som avses i punkt 1.

e) Se till att det finns föräldrakontrollsystem med avseende på innehåll som kan skada den fysiska, mentala eller moraliska utvecklingen hos minderåriga.

f) Utarbeta och driva system som leverantörer av videodelningsplattformar kan använda för att förklara för användarna av videodelningsplattformar vilka effekter som rapportering och flaggning enligt led b har haft.

3. För genomförandet av åtgärder enligt punkterna 1 och 2 ska medlemsstaterna uppmuntra samreglering enligt artikel 4.7.

4. Medlemsstaterna ska införa de mekanismer som är nödvändiga för att bedöma ändamålsenligheten i de åtgärder som anges i punkterna 2 och 3 som vidtas av leverantörer av videodelningsplattformar. Medlemsstaterna ska anförtro denna uppgift åt de myndigheter som utses i enlighet med artikel 30.

5. Medlemsstaterna ska inte ålägga leverantörer av videodelningstjänster några åtgärder som är striktare än de åtgärder som avses i punkterna 1 och 2. Medlemsstaterna ska dock inte hindras från att införa striktare åtgärder mot olagligt innehåll. Vid antagandet av sådana åtgärder ska de uppfylla de villkor som fastställs i tillämplig unionslagstiftning, exempelvis, såsom tillämpligt, bestämmelserna i artiklarna 14 och 15 i direktiv 2000/31/EG eller artikel 25 i direktiv 2011/93/EU.

6. Medlemsstaterna ska se till att det finns mekanismer för klagomål och prövning för att lösa tvister mellan användare och leverantörer av videodelningsplattformar när det gäller tillämpningen av lämpliga åtgärder enligt punkterna 1 och 2.

7. Kommissionen och Erga ska uppmuntra leverantörer av videodelningsplattformar att utbyta bästa praxis om samregleringssystem i unionen. När så är lämpligt ska kommissionen främja utvecklingen av unionsuppförandekoder.

8. Leverantörer av videodelningsplattformar, eller, om tillämpligt, organisationer som företräder dessa leverantörer i detta hänseende, ska till kommissionen lämna utkast till unionsuppförandekoder och ändringar av befintliga unionsuppförandekoder. Kommissionen får begära att Erga yttrar sig om utkastet, ändringarna eller utvidgningarna av uppförandekoderna. Kommissionen får offentliggöra dessa uppförandekoder på lämpligt sätt.

Artikel 28b

1. Medlemsstaterna ska se till att leverantörer av videodelningsplattformar som inte är etablerade på deras territorium, men som antingen har ett moderbolag eller ett dotterbolag som är etablerat på deras territorium eller som tillhör en grupp där en annan enhet i gruppen är etablerad på deras territorium, anses vara etablerade på deras territorium för tillämpningen av artikel 3.1 i direktiv 2000/31/EEG.

För tillämpning av första stycket ska leverantören, i de fall då moderbolaget, dotterbolaget eller den andra enheten inom gruppen alla är etablerade i olika medlemsstater, anses vara etablerad i den medlemsstat där moderbolaget är etablerat eller, i avsaknad av en sådan etablering, i en medlemsstat där dess dotterbolag är

etablerat eller, i avsaknad av en sådan etablering, i en medlemsstat där den andra enheten i gruppen är etablerad.

För tillämpning av andra stycket gäller att om det finns flera olika dotterbolag som alla är etablerade i olika medlemsstater, eller om det finns flera andra enheter inom gruppen som alla är etablerade i olika medlemsstater, ska den berörda medlemsstaten säkerställa att leverantören fastställer i vilken av dessa medlemsstater som den ska anses vara etablerad.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen sända en förteckning över leverantörer av videodelningsplattformar som är etablerade på deras territorium samt de kriterier enligt artikel 3.1 i direktiv 2000/31/EG och enligt första stycket på vilka deras jurisdiktion baseras. De ska regelbundet uppdatera denna förteckning. Kommissionen ska se till att behöriga oberoende regleringsmyndigheter har tillgång till denna information.”

(20) Rubriken på kapitel XI ska ersättas med följande:

”REGLERINGSMYNDIGHETER I MEDLEMSSTATERNA”.

(21) Artikel 30 ska ersättas med följande:

”Artikel 30

1. Varje medlemsstat ska utse en eller flera oberoende nationella regleringsmyndigheter. Medlemsstaterna ska se till att de är juridiskt åtskilda från och funktionellt oberoende av alla andra offentliga eller privata organ. Detta påverkar inte medlemsstaterna möjlighet att inrätta regleringsorgan som utövar tillsyn över olika sektorer.

2. Medlemsstaterna ska se till att de nationella regleringsmyndigheter utövar sina befogenheter på ett sätt som är opartiskt och öppet redovisat och i enlighet med detta direktivs syften, i synnerhet mediepluralism, kulturell mångfald, konsumentskydd, den inre marknaden och främjande av sund konkurrens.

De nationella regleringsmyndigheterna ska inte begära eller ta emot instruktioner från något annat organ i samband med utövandet av de uppgifter som de tilldelats enligt nationell lagstiftning som genomför unionsrätten. Detta ska inte förhindra översyn i enlighet med nationell konstitutionell rätt.

3. De oberoende regleringsmyndigheternas befogenheter, liksom hur de kan hållas ansvariga, ska tydligt definieras i lagstiftning.

4. Medlemsstaterna ska se till att de nationella regleringsmyndigheterna har tillräckliga verkställighetsbefogenheter för att kunna utföra sina uppgifter på ett effektivt sätt.

5. Chefen för en nationell regleringsmyndighet, eller medlemmarna i ett kollegialt organ som fyller den funktionen inom en nationell regleringsmyndighet, kan endast avsättas om de inte längre uppfyller de villkor som krävs för utförandet av de uppgifter som i förväg fastställts i nationell lagstiftning. Beslut om avsättande ska offentliggöras och skälen ska anges.

6. Medlemsstaterna ska se till att den oberoende nationella regleringsmyndigheten har separat årlig budget. Denna budget ska offentliggöras. Medlemsstaterna ska också se till att de nationella regleringsmyndigheterna har tillräckliga finansiella resurser och

personalresurser för att kunna utföra de uppgifter som de anförtrotts och att de aktivt deltar i och bidrar till Erga.

7. Medlemsstaterna ska se till att det finns effektiva mekanismer på nationell nivå som ger varje användare eller leverantör av medietjänster eller videoplattformar som påverkas av den nationella regleringsmyndighetens beslut rätt att överklaga beslutet till en besvärinstans. Besvärinstansen ska vara fristående från de parter som berörs av överklagan.

Denna instans, som bör vara en domstol, ska ha den kompetens som är nödvändig för att den effektivt ska kunna utföra sina uppgifter. Medlemsstaterna ska säkerställa att vederbörlig hänsyn tas till ärendet i sak och att det finns ett effektivt förfarande för överklagan.

I väntan på utgången av överklagandet ska den nationella regleringsmyndighetens beslut fortsätta att gälla, såvida inte interimistiska åtgärder beviljas i enlighet med nationell lagstiftning.”.

22) Följande artikel ska införas som artikel 30a:

”Artikel 30 a

1. Den europeiska gruppen av regleringsmyndigheter för audiovisuella medietjänster (Erga) inrättas härmed.

2. Den ska bestå av nationella oberoende regleringsmyndigheter på området audiovisuella medietjänster. Dessa ska företrädas av cheferna eller av utsedda företrädare på hög nivå från den nationella regleringsmyndighet som har det huvudsakliga ansvaret för tillsynen över audiovisuella medietjänster, eller om det inte finns någon nationell regleringsmyndighet, av andra företrädare som väljs genom deras förfaranden. En företrädare för kommissionen ska delta i gruppens möten.

3. Erga ska ha följande uppgifter:

a) Ge råd till och bistå kommissionen i dess arbete för att säkerställa ett enhetligt genomförande i alla medlemsstater av den rättsliga ramen för audiovisuella medietjänster.

b) Ge råd till och bistå kommissionen när det gäller alla frågor avseende audiovisuella medietjänster inom kommissionens behörighetsområde. Om det är motiverat för att ge kommissionen råd om vissa frågor, får gruppen konsultera marknadsaktörer, konsumenter och slutanvändare för att samla nödvändig information.

c) Säkerställa ett utbyte av erfarenheter och bästa praxis avseende tillämpningen av den rättsliga ramen för audiovisuella medietjänster.

d) Samarbeta och ge sina medlemmar den information som behövs för tillämpningen av detta direktiv, i synnerhet när det gäller artiklarna 3 och 4.

e) När kommissionen så begär, yttra sig om de frågor som avses i artiklarna 2.5 b, 6a.3, 9.2 och 9.4 och om alla frågor som rör audiovisuella medietjänster, i synnerhet vad gäller skyddet av minderåriga och uppmaning till hat.”.

4. Kommissionen ska ges befogenhet att genom en genomförandeakt anta Ergas arbetsordning.

(23) Artikel 33 ska ersättas med följande:

”Artikel 33

Kommissionen ska övervaka medlemsstaternas tillämpning av direktivet, inklusive tillämpningen av samreglering och självreglering genom uppförandekoder som antas på nationell nivå.

Kommissionen ska senast den *[datum – senast fyra år efter antagandet]* och därefter vart tredje år lägga fram en rapport om tillämpningen av detta direktiv för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.

Kommissionen ska senast den *[datum - senast tio år efter antagandet]* lägga fram en efterhandsutvärdering för Europaparlamentet och rådet, som vid behovs åtföljs av förslag för en översyn av direktivet, för att mäta dess verkan och mervärde.”.

Artikel 2

1. Medlemsstaterna ska senast den *[datum – senast ett år efter ikraftträdandet]* sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande